

Thrasidea és Florinda

Költői kezély

Rigen volt az ríges rígen

I

Ó, voltak e már déli vidéken,
Hol keesebb minden elem,
Hol virsióbb a szép kikelet,
S foróbban lobog a szerelem?
Ó láttatok e már angyali arcvot,
Mely ha felétek epedve tekint:
Éget ölőleg, - mégis örömmel
Tünnétek örökre ez édeni kint?!
Nem megrze az Aetna tüzehez,
Volt egy kies állam, az ő Sycalusa,
Sok századig állott, mert az igazság
Volt minden ügyében bírsó kalauza.
Fejedelme szeresse hazáját,
Soha senkinek ő nem árta;
Onzise miatt nem valla soha
Egyetlen jó honfi se kárt ott.
Csak tengeri rablók zavarták meg
Olykor csöndes nyugodalma,
Mások tisztelni tanulták,
Ismerve, becsülve hatalmát. -
Ó bírsó viszons hü nipe szerelmét,
Csak bájos Thrasideája
Gyulaozta szívet hevesebben,
Az ifju királyi ara,
Angyali keccsel havareája. -

De ninusen a földön semmi öröklő,
Ninso szomorúság nélkül öröm;
A kikelet mefelejsi körül is
Ott terem a keserü vad öröm.
Meglepte a szép fejedelmi arát is
Köz sorsa nemünknek, s ez okosa baját,
Egy durva betegség ágyba szegszén
Legszébb koronáját, - kisépte haját. -

II

Sőt örönnel messze földről
Mind gyógyász, mint gyógyszerész,
S a kiket pénzvágyuk hajta,
Nem fohsmeret józan ész.
És hozának ök magukkal
Gyomból készült itz s tapaszt,
S valthatalan hajnövesztő
Szernek mondják azt a gaszt. -
Mint most akkor is csak úgy volt,
Bujjant szedtek s árulták,
És megveszték drága pénzen
Sok hajvereszt vén csulák. -
És mindennap felmerültek
Közök harczok s szörvíték,
És az ifju szép királynét
Csak gyöttek és árulták.

Végre felszólalt közösök
Egy tapasztalt Aestkuláp:
A hol mag s gyöker kiszáradt,
Ott nem használ semmi táp.
Majd az ifju vér kihajja
A mi még a magban él,
Addig haszatalan mit ember
Ök nélkül tesz, vagy beszél:

Jöt mikéni sok más növénynél,
 A fölös táp szinsugy árt,
 Elrohaszija gyökereiben;
 Ismerjük fel a hasárt. -
 Egy ~~egy~~ ^{ez} ~~egy~~ ^{ékegy} jelensémmel
 Már ma szememre valék,
 A midőn hajnal hasadán,
 Tenger parson járdalék:
 Egy szép ifju pár haladt el
 Ott mellessem; sirt a lány,
 Hü párjától vált a gerle,
 Egy fejlett ki a talány.
 Szép volt a lány, dús hajjassal,
 Mint Junó vagy Cypria,
 I szép az ifju, milyent eddig
 Nem termest Trinakria. *
 „Isten hozzád!” szölt az ifju -
 Nem soká megsértek én,
 És kinyugszom fáradalmam
 Szép Florindám hü ölén.”
 És egy hófnú burszókkal
 Vált a nyájass gerle pár. -
 Most feldurradt a vízorla,
 Sengedett a tenger ár. -
 Hajjassát e bájos hölgynek
 Számos fodrász kérte már,
 Ezt kell nekünk megszeretni
 Mert a szükség itt esélyes
 - Nem tanár- de tessre vár.
 A királyi hölgynek ebből
 Keszítettünk koszorút,
 Így élizzük homlokáról
 A sötét gyámmu bonut. -

* Trinakria, Sicilia hajdani neve.

És a gyógyászok karánál
 É berzél mélyen havu;
 Még a fősvényebb réz is csak
 Bölinsott és hallgatou.

III

A tündérek honából jöttem én,
 Hogy kaprászék halandó szemek,
 I si föld lakói engem néztek,
 Hogy meghajoljon márvány sívek.
 I ha fölfakad keblemből egy sóhaj,
 Nagy köny harmaja verket arcomon,
 Mint ifju nap, vagy mint korány lebel,
 Tavaszvirókat fejlesz minden nyomon.
 Ezt gondola, ki megpillantá a
 Melanthos bájkecni szerelmesét,
 Bölönjében Némus lehelts réá,
 Ez jára át minden velő, vesét. -
 A márvány homlokon bársony szalag
 Szorítá öfze a dús hajjassot,
 A mely arur felöltönyjére omlik,
 I a wintalan szellővel jározhatou. -
 Mmőjökhez tessőrel így viték
 Melanthos bájkecni szerelmesét,
 Ki egy tekintettel valóvítá
 A tündérekéről szölvő szép mesét. -
 Fölsámlánál a fényes kapuk,
 Felsünnek a királyi csarnokok,
 És elbávölve látták belebegyét
 A tündérmőnek őz udvarnokok.
 És a királynőült bíbor palárban
 És litjom homlokán a korona
 Anszellemiwe kedves ifju arcát
 Nem földi, - égi glóriás fona.

Önkénytelen borult előtte le
Mint leigézett lény, a szép leány,
Könnyek boríták bádgyadt szemeit,
Sörét ború ilt már any homlokán.
"Kéj fel leányom!" - szölt most a királyné -
Hiszen tudod miért hivatalak,
Én nem kívánom, hogy békölj nekem,
Hajad veszem meg tőled gyöngyalak -
Te nem vagy dív, ugy értesültem én,
Melanthes sem, - tedd e szolgálást.
Meglett jutalmad erre mint kívánod
Gyémánttal mérek fel minden lást." -
S az ifjú lány tovább is tündete,
És homlokán ilt a sörét ború;
És a királynénak kérdésire,
Hogy mért zokog s mért olyan szomorú?

"Fejdelmi hölgy! - szölt végre felrohajva -
E haj köre hoztam Melanthesom,
E haj tess engem kedvesé előtte,
S más nem sajtatom, érte hordozom.
Ne vedd el oh egyetlen kincsemet,
A fájdalom különben eltemet.
Ha jönni fog, szememre verheti,
Hogy pénzért adtam el, mit ő szeret,
S kit ő ezrek közül kitünteret,
Megutál és megveszhet engemet.
Tied vagyok hazám öröngyala,
Éressed szászor is meghalhatok,
De nincs erőm túlélni vesztességem,
S élvén Melanthesból nem válhatok.
Ne vedd el oh egyetlen kincsemet,
A fájdalom szétéjné keblemet!"
Igy szölt Florinda bis fájdalomra
És könyező nymphához volt hason.

És lassú mormogás keleskeress,
Az ősz udvarnokok közt a serebben,
De a királyné szive dobbanását
Érezve, nem volt olyan értelemben.
"Leányom!" - szölt korán sem hivatalak
Hogy tőled elraboljam kincsedet,
Míg azt önkény nem adnád el se venném,
Hogy megzavarjam hű szerelmeidet.
Ne vedd hajad miglen Melanthesod
Megjö, s akkor királynédnak hiozem
Ajándokul önkény feláldozod." -
Szölt, - és elhalmozván kegyével őt
Kisded lakába visszaviseré,
A dív reményü boldog szeresét. -

IV

Hetek mulának el, más sok hesek.
S Florindának növeszték aggodalmát,
Mert két rokon sziv egymásért lobog,
És egy szerelmes lélek mefsze lát.
És kedvesét a lány hiába lerte,
A két távols kímlelve reggel érté.
S hajh mennyiszor tündék fel álmain
Sriarsá fel homályos képzelem!
Oly jószerü vonzalma a sziveknek,
Melyet föl nem fog ember-értelem.
Önámításról szölt a hideg érz.
- Pedig van sejtetem, ha jó a vért! -
Sim egy reggel zavart arccal, zilálsan,
Gyárzejelen szemét merőn kiserő,
Mint örült ment a várvon kereritül
Mély hja homlokára volt fetirva.
És ment a más ismert ösvényelen
A rég látott királyi lak felé,

És még korábban, mint elképzelé,
 Bejuthatott Thrasidea elé.
 És ellankadtan porba hullt előtte,
 S szóló felzokogva: „oh királyi hölgy!
 Kís angyalának tart az aemasvölgy,
 Légy nekem is védem s örözzelmem,
 Különben elveszett egyeslenem. -
 A láshasdról el sem tints talán még,
 Milyen rablólól megámadt aiet,
 Kiforszá mindeniből pankalórol
 S csak nem kivézzék a vad
~~csapdákban~~ maradvólól,
 Tegnap jött hír számos rabról nagyon,
 És oh nagy ég ő is köztül nagyon!
 Ő most szegény mint én, és szinte árva,
 S valtrág nélkül nem is lesz uja tárva -
 Én érte mindenem feláldozam...
 De nem tudhatam annyit öfmeszedni,
 Hogy a vérdíj kéjes volnék fizetni. -
 Ő e haját se kérted egykoron! - -
 Vágard le most, már csak gyáronra van
 Míg ő sorvad rabság béklyóiban! -
 Se szí nem tévesse el dús hasát
 Megindítá a lágy szív dobbanását:
 „Hajaditól nem foglak meg kedvesem!
 - Mond a királyné nyájas édesen -

Segélyre hogyha nyújthatom kezem.
 Annak jutalmát rögtön értem.
 Hűségedes mindig becsültem én.
 Légy boldog egy hű férjnek kebelén.”
 Szóló és kezébe erősen s comorator
 Mely száz aranytól telve duzzadott.
 És míg Florinda ébren álmodott,
 A szép királyné már elávozott
 S jött Melanthes nem sokára.
 Elfeledve volt baját;
 S bájos édes kedvesének
 Ő messze le szép haját. -
 A többi nem tudhatám meg
 Csak sejdítem s képzelmem,
 Mert számunkra meg nem írta
 A fősvény történelmem.
 És Melanthes lett idővel
 A szép állam mentora,
 S a kalórok táborának
 Legressentiőbb ostora.
 Melyen százezres is tán
 Megvultak,
 A miét ^{az} egyszerű
 Elrabolta. -